

Hồi thứ chín mươi tư

Công nương đòi tỳ vớ với hoàng huynh

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Hoàng thượng sai ta đi làm sứ mạng rất khẩn yếu, lật đật về tâu trình nên chưa kịp thay áo.

Gã thị vệ đáp :

- Dạ dạ ! Quế công công ánh hồng đầy mặt, chắc là việc đương sai đã được như ý. Nhất định Hoàng thượng phen này ban thưởng rất nhiều.

Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa đi vào. Gã tới ngự thiện phòng sai thái giám mở cửa phòng việc.

Bọn thái giám thuộc ngự thiện phòng thấy gã trở về xúm lại hoan nghênh.

Có người nói :

- Công công dờn cung bấy lâu, anh em mong hớ vô cùng, chỉ cầu mong cho công được mọi sự bình an.

Có kẻ mách :

- Phòng ngự thiện không có công công cầm đầu, việc gì cũng loạn xà ngầu.

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Ta cũng nhớ các vị lắm ! Phần tiền của ngự thiện phòng lưu lại cho ta trong mấy tháng ta vắng mặt, ta cho anh em chia nhau mà xài.

Bọn thái giám lại càng mừng rỡ.

Vi Tiểu Bảo về phòng riêng của mình thay đổi y phục, mặc áo thái giám vào. Gã lại lấy mảnh vải cũ bọc sách lại cẩn thận rồi đến ngự thư phòng để ra mắt Hoàng Đế.

Vua Khang Hy vừa nghe tin Tiểu Quế Tử xin bệ kiến, mừng rỡ nói :

- Vào đây mau ! Vào đây mau !

Vi Tiểu Bảo rảo bước tiến lại, gã tới cửa thư phòng đã thấy vua Khang Hy đứng bên cửa hí hửng nói :

- Con mẹ nó ! Tiểu Quế Tử vào đây mau ! Sao ngươi đi lâu thế ?

Ba tiếng "con mẹ nó " nhà vua chỉ nói với một mình Vi Tiểu Bảo . Lâu nay nhà vua không thốt ra.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống dập đầu nói :

- Cung hỷ thánh thượng ! Thật là nỗi mừng lớn bằng trời đất.

Vua Khang Hy vừa nghe nói đã biết ngay phụ hoàng quả còn sống trên thế gian, long tâm rất đổi băng khuâng. Long thể lão đảo mấy cái. Nhà vua phải vịn để đứng vững rồi phán :

- Ngươi hãy vào trong này rồi thùng thẳng nói cho trẫm nghe.

Đức vua lòng như se lại xuýt nữa sa lệ.

Vi Tiểu Bảo tiến về thư phòng. Gã xoay tay đóng cửa cài then lại rồi đưa mắt nhìn hết cả phía sau các giá sách một lượt thấy không còn tên thái giám nào châu hâu Hoàng Đế nữa, gã mới khẽ lên tiếng :

- Tàu thánh thượng ! Nô tài lên Ngũ Đài Sơn đã được gặp lão Hoàng gia.

Vua Khang Hy nắm chặt lấy tay gã, nghẹn ngào hỏi :

- Phụ hoàng của trẫm...quả nhiên xuất gia ở Ngũ Đài Sơn ư ? Ngài...ngài bảo sao ?

Vi Tiểu Bảo liền thuật lại đã gặp vua Thuận trị trong trường hợp nào ? Bọn Lạt Ma Tây Tang mưu hại ra sao ? Gã đã cứu giá thế nào, cùng liều chết bảo giá ra sao, trình bày hết một lượt.

Gã kể cả việc Thập bát la hán chùa Thiếu Lâm đến viện trợ, không bỏ sót điểm nào.

Vi Tiểu Bảo rất khéo nói và tài phóng đại. Những sự việc nguyên đã nguy hiểm mười phần, từ miệng gã nói ra còn thêm lên mấy phần nữa. Gã đề cao tấc dạ trung trinh và lòng anh dũng của mình một cách rất khôn ngoan.

Tay Vua Khang Hy ướt đầm mồ hôi, miệng không ngớt nói :

- Nguy quá ! Nguy quá !

Nhà Vua lại phán :

- Lập tức trăm phái một ngàn thị vệ lên bảo hộ cho phụ hoàng.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu tâu :

- Lão Hoàng gia không muốn thế .

Rồi gã đem những lời của Vua Thuận Trị nhất tề kể lại.

Vua Khang Hy nghe tới quăng phụ hoàng bảo mình bất tất phải lên Ngũ Đài Sơn tương kiến và cầu đức Vua cha tán dương mình : " Y là một vị hảo Hoàng Đế biết nghĩ đến đại sự của triều đình trước, chứ không như ta..." thì không nhịn được nữa buông tiếng khóc rờn nói :

- Trẫm phải đi...Trẫm nhất định phải đi...

Vì Tiểu Bảo chờ cho nhà vua ngừng cơn khóc rồi lấy kinh sách ra hai tay trình lên tâu :

- Lão Hoàng gia dẫn nô tài về tâu thánh thượng. Ngài nói : " Việc thiên hạ phải thuận theo tự nhiên chớ có miễn cưỡng. Nếu gây được hạnh phúc

cho lê dân ở trung nguyên là điều hay nhất. Bằng trăm họ muốn chúng ta đi thì chúng ta ở đâu tới lại trở về chỗ đó".

gã ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Lão hoàng gia còn ân cần căn dặn Thánh thượng luôn nhớ câu " muốn thiên hạ thái bình thì vĩnh viễn không được tăng thuế". Lão Hoàng gia mong rằng thánh thượng thuộc lòng bốn chữ " Vĩnh bất gia phú ". Ngài phán rằng : " Nếu Hoàng nhi thực hành bốn chữ đó tức là hiếu thảo với ta, và lòng ta rất vui mừng.

Vua Khang Hy nghe mấy câu này nước mắt đầm đìa nhỏ xuống ướt cả long bào. Hai tay run run đón lấy cái bọc mở ra thì đó là một bộ Tứ thập nhị chương kinh.

Nhà Vua lật trang đầu thấy ngay bốn chữ lớn " Vĩnh gia bất phú". Nét bút xương kính, đúng là bút tích của Vua Thuận Trị.

Vua Khang Hy ghen ngào nói :

- Phụ hoàng đã có lời huấn thị, hài nhi nào dám quên !

Vua Khang Hy định thân lại hỏi cặ kễ về sức khoẻ của phụ hoàng ra sao ? Hiện tướng mạo người thế nào ? Ngài ở chùa Thanh Lương tu hành có khổ sở lắm không ?

Vì Tiểu Bảo cứ thành thực tâu trình.

Vua Khang Hy lại động mối thương tâm khóc oà lên.

Vì Tiểu Bảo liền động tâm linh nghĩ thầm :

- Con mẹ nó ! Sao ta không nhân lúc này cũng khóc rống lên với nhà vua, tất ngài ban thưởng càng nhiều, mà nước mắt chẳng mất tiền mua.

Gã liền cùng khóc theo. Gã khóc nức nở, nước mắt chan hoà, cũng ghen ngào, cũng thổn thức, cũng thê lương, có khi còn hơn cả vua .

Vua Khang Hy khóc hồi lâu rồi gạt nước mắt hỏi :

- Trẫm thương nhớ phụ hoàng khóc lóc đã đành. Còn người vì cớ gì khóc thảm thương hơn trẫm ?

Nguyên Vua Khang Hy đau xót không nịn được bật lên tiếng khóc, nhưng ngài nghĩ rằng mình ở ngôi Hoàng Đế phải giữ thân phận tôn cao mà kiềm chế mối xúc động một phần, chẳng thể khóc rống lên như người thường. Còn Vi Tiểu Bảo chỉ khóc giả vờ, lại vừa khóc vừa kêu trời tưởng chừng như đau đứt ruột gan.

Bản lãnh khóc đối của gã tập thành thói quen từ thừa nhỏ còn ở Dương Châu nên rất thiện nghệ. Chẳng phải gã chỉ kêu gào không mà còn đổ nước mắt chan hoà. Người ngoài coi quyết không phân biệt được chân giả.

Vi Tiểu Bảo nghe nhà vua phán liền tâu :

- Nô tài thấy thánh thượng khóc lóc thảm thương, lại nhớ tới lão Hoàng gia khoan hoà từ ái. Ngài khen nô tài là kẻ thông minh lanh lợi và tỏ lòng thương mến, nên nô tài càng quyến luyến.

Gã vừa nói vừa nức nở nghẹn ngào.

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, gã nói tiếp :

- nếu nô tài không phải về phúc trình thánh thượng thì đã ở lại Ngũ Đài Sơn phục thị lão Hoàng gia để khỏi lo ngài bị kẻ khác khinh nhờn.

Vua Khang Hy nói :

- Tiểu Quế Tử ! Người quả là một tên thủ hạ rất thuỷ trung, Trẫm nhất định trọng thưởng cho người.

Vi Tiểu Bảo mừng thâm trong dạ. Nước mắt không ngớt trào ra, gã lên giọng thỏn thức.

- Thánh thượng đối với nô tài tử tế quá! nô tài không mong được ban thưởng gì nữa mà chỉ cần lão Hoàng gia được mọi sự bình an là bọn nô tài đủ sung sướng lắm rồi.

Gã một ngày một lớn khôn nên nghệ thuật nịnh hót cũng ngày càng tiến bộ. chuyến này gã đến đảo Thần Long thường nghe người ngoài đảo chúc tụng " Giáo chủ hưởng phúc trọn đời, thọ ngang Thượng Đế" da mặt gã dầy thêm một ít. Muốn lấy lòng ai gã nói toàn giọng tâng bốc cũng không biết ngượng miệng, thẹn lòng.

Vua Khang Hy tin là gã nói thật liền phán :

- Ỗm cũng bản khoản về nỗi phụ hoàng không có người phục thị. Người bảo Hành Điền hoà thượng là một nhà sư lỗi mẫn, hành động cục xúc, thấy

bên phụ Hoàng không có kẻ châu hầu đắc lực, mà lòng trầm không yên được. Tiểu Quế Tử ! Phụ hoàng ưa thích người như vậy là may quá !...

Vi Tiểu Bảo nghe nói tới đây miệng ha hốc ra không ngấm lại được nữa. Gã la thầm trong bụng :

- chết cha ta rồi ! Chết cha ta rồi ! Bữa nay thật là súi quẩy ! Lão gia nịnh hót quá độ để rước hoạ vào thân rồi !

Lại nghe Vua Khang Hy nói tiếp :

- Lại đây trầm bảo ! Kẻ ra không có người kê cân bên trầm cũn không ổn, nhưng đạo làm con là phải hiếu thuận với phụ thân. Trong tay mình có vật gì thì phải lựa cái tốt nhất để dâng lên gia gia. người là tên thủ túc đắc lực. Tiy người nhỏ tuổi mà rất được việc, đối với cha con trầm đốc dạ trung thành...

Vi Tiểu Bảo lại ngấm ngấm kêu trời :

- Khổ đã chan khổ đã ! nguy tai thậm nguy tai ! Cha này mà phái lão gia lên Ngũ Đài Sơn châu chực lão sư thì thà rằng bỏ tù lão gia còn hơn.

Vua Khang Hy nói tiếp :

Bây giờ đành thế này vậy. Người lên Ngũ Đài Sơn xuất gia làm hoà thượng là được ở chùa Thanh Lương phục thị phụ hoàng của trầm...

Vi Tiểu Bảo biết cục diện xoay chiều rất khẩn cấp. Gã không chờ nhà vua hết lời, vội tâu liền :

-Được phục thị lãoHoàng gia là điều mong muốn của nô tài. Còn bảo nô tài xuất gia làm hoà thượng thì cái đó nô tài không làm được.

Vua Khang Hy mỉm cười nói :

- Nhưng không phải người vĩnh viễn làm sư. Phụ hoàng trầm đã nhất tâm tu hành, người làm sư là để tiện phục thị lão nhân gia mà thôi. Sau này ...sau này...người muốn hoàn tục là tùy người.

Nhà vua có ý nói :

- Ngày sau vua Thuận Trị già rồi viên tịch, kh đs gã là sư hay không cung khong ai ngăn cản.

Vi Tiểu Bảo tuy là một đứa nhỏ tinh ranh cơ biến mà lúc này cũn đành chịu bó tay. Gã biết tiểu Hoàng Đế rất thương yêu gã , nhưng mệnh lệnh của hoàng gia sai phái, nếu gã kiên quyết không chịu, thì chẳng những bao nhiêu công phu trước kia đổ uổng phí, mà không chừng nhà vua mà trở mặt là lập tức mất đầu, chứ không phải chuyện trò chơi.

Gã liền giở bộ mặt đưa ma ra tâu :

- Nô tài ...nô tài cũng không thể rời xa thánh thượng.

Gã nói câu này rồi khóc oà lên.

Lần này gã khóc đây là khóc thật chứ không phải khóc giả dối. Có điều cũng không phải khóc vì tắc dạ trung quân, mà thực tình gã không muốn lên Ngũ Đài Sơn làm một tên tiểu hoà thượng.

Vua Khang Hy cực kỳ cảm động, vỗ vai gã nói :

- Thôi bây giờ thế này vậy. Người cứ đi làm hoà thượng mấy năm để phục thị phụ hoàng cho trầm, rồi sau trầm sẽ phái người lên đón người về kề cận bên mình, há chẳng hay lắm ư ? Tuy phụ hoàng không cho trầm lên diện kiến, nhưng trầm không đi không được. Khi đó người lại gặ trầm, chứ không phải xa cách nhau mãi mãi.

Nhà vua ngừng một chút rồi tiếp :

- Tiểu Quế Tử ! Người hãy ngoan ngoãn nghe lời trầm dặn bảo, rồi sau này trầm sẽ cho người làm quan.

Nhà vua thấy Vi Tiểu Bảo vẫn thổn thức hoài, liền tìm lời an ủi:

- Người ở chùa có lúc nào rảnh rỗi thì cố học lấy ít chữ để sau này làm quan lớn chứ chẳng phải tầm thường.

Vi Tiểu Bảo nghe Vua Khang Hy dỗ dành miệng lắm bảm :

Ngày sau làm quan lớn thì chưa thấy con mẹ nó đâu, nhưng giờ phải đi làm hoà thượng là cái chắc.

Nhưng rồi gã tự nhủ :

- Ta lên Ngũ Đài Sơn sẽ tìm chuyện nói hươu nói vượn, lừa dối lão hoàng gia tha ta trở về cũng không phải chuyện khó. Ta chỉ bảo tiểu Hoàng đế không có ta châu hầu kề cận , ngài ăn không ngon ngủ không yên. Chuyến này ta xa rời một vài tháng, ngài mong nhớ đã gây đi mấy cân thịt. Như vậy lão hoàng gia thương xót ông vua con, nhất định cho ta về cung.

Gã nghĩ ra được kế này liền thu nước mắt lại, tâu :

- Thánh thượng sai khiến nô tài làm việc dù khó khăn đến đâu, hay phải nhảy vào núi đao bể lửa nô tài cũng chẳng từ nan. Đừng nói thánh thượng cho đi làm sư, mà là làm con rùa đen hay con tườu, con khỉ gì nô tài cũng cứ làm. Xin thánh thượng cứ yên lòng, nô tài quyết định tận tâm kiệt lực để phục thị lão hoàng gia để ngọc thể ngài được khang cường, sống lâu trăm tuổi...ngài còn được...trọn đời hưởng tiên phúc, thọ ngàn Thượng Đế.

Vua Khang Hy cả mừng, vừa cười vừa khen :

- Người đời kinh thành có hai tháng mà học vấn tăng tiến khá nhiều, dùng thành ngữ rất đúng :

Nhà vua lại hỏi :

- Sao nhà ngươi ở Ngũ Đài Sơn lâu như vậy ? Phải chăng ngươi đã phải trải nhiều khó khăn mới được ra mắt lão hoàng gia ?

Vì Tiểu Bảo nghĩ thầm trong bụng :

- Chuyện ta ra đảo Thần Long nên giấu nhẹm đi là hơn.

Gã liền đáp :

- Đúng thế ! ở chùa Thanh Lương, ngoài phương trượng trụ trì, còn vị lão hoà thượng Ngọc Lâm cứ khẳng khẳng không chịu thừa nhận có lão hoàng gia ở đó. Nô tài không tiện nói huých toẹt ra, đành quanh quẩn đi đi lại lại những ngôi chùa ở trên núi để làm pháp sự. Bữa nay cúng phật ở chùa hiền Thông, ngày mai lại cúng đường, cúng bố thí quý đốn ở chùa Bảo Hoa. Thậm trí mấy ngàn sư già trẻ trên Ngũ đài Sơn, nô tài quen biết quá nửa.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp ;

- Nếu không gặp vụ bọn Lạt Ma Tây Tạng đến rắc rối tìm kiếm lão hoàng gia, thì e rằng đến nay nô tài hẳn còn phải bố thí tăng y cùng trai phạm.

Vua Khang Hy nghe gã nói không khỏi bật cười. Ngài lại hỏi :

- Phong cảnh Ngũ đài Sơn có đẹp không ?

Vì Tiểu Bảo liền tả cảnh Ngũ đài Sơn cho nhà vua biết .

Vua Khang Hy lắng tai nghe ra chiều thích thú rồi phán :

- Tiểu Quế Tử ! Người hãy đi rước phụ hoàng hồi cung. Nếu lão nhân gia nhất định không trở lại ngôi báu thì mở cuộc thanh tu ngay tại hoàng cung cũng vậy chứ có khác gì ?

Vì Tiểu Bảo lắc đầu đáp :

- Nô tài e rằng chuyện này khó khăn lắm...

Bỗng nghe ngoài thư phòng có tiếng giấy lẹp kẹp rồi âm thanh trong trẻo của một thiếu nữ cất lên hỏi :

- Hoàng Đế ca ca ! Hoàng huynh không đến tỷ võ với tiểu muội ư ?

Tiếp theo là tiếng đập cửa thình thình.

Vua Khang Hy mỉm cười nói :

- Mở cửa ra !

Vì Tiểu Bảo tự hỏi :

- Thị này là ai ? Phải chăng là Kiến Ninh công chúa ?

Gã bước tới bên cửa, vừa rút then cài thì người bên ngoài hết sức đẩy mạnh một cái. Cánh cửa thư phòng văng đánh "chát" một tiếng :

Vì Tiểu Bảo bị cánh cửa đập vào trán đau điếng người .

Tiếp theo một luồng gió xô tới. Một thiếu nữ mình mặc áo gấm màu đại hồng tiến vào hỏi :

- Tiểu muội chờ hoàng huynh lâu quá mà không thấy tới. Phải chăng hoàng huynh sợ tiểu muội rồi không dám tới tỷ đâu nữa ?

Vì Tiểu Bảo đưa tay lên sờ trán, đồng thời gã liếc mắt nhìn thì thấy thiếu nữ này mới mười ba mười bốn tuổi, không chừng còn kém gã một vài tuổi.

Thiếu nữ rất xinh đẹp. Khuôn mặt trái xoan, cặp môi mỏng dính coi thật hấp dẫn.

Vua Khang Hy cười đáp :

- Ai người ta sợ cô ? E rằng đến gã đồ đệ của trẫm cô cũng không địch nổi thì động thủ với trẫm thế nào được !

Thiếu nữ lấy làm kỳ hỏi :

- Hoàng huynh đã thu đồ đệ rồi ư ? Ai là đồ đệ của Hoàng huynh ?

Vua Khang Hy nháy Vì Tiểu Bảo, đáp :

- Gã là đồ đệ của ta tên Tiểu Quế Tử . Võ công của gã hoàn toàn do một tay ta truyền thụ.

Rồi nhà vua quay lại bảo Vì Tiểu Bảo :

- Tiểu Quế Tử ! Đồ nhi làm lễ tham kiến sư cô là Kiến Ninh công chúa đi !

Vì Tiểu Bảo lẩm bẩm :

- Quả nhiên là Kiến Ninh công chúa :

Gã biết rằng lão hoàng gia sinh được sáu cô công chúa thì năm cô chết non hết, chỉ có một mình vị công chúa này là lớn khôn.

Kiến Ninh công chúa là con ruột của Hoàng thái hậu.

Vì Tiểu Bảo sợ thái hậu như cọp dữ. bình thời gã rất ít bén mảng đến gần từ ninh cung, Từ Ninh công chúa trước nay chưa vào ngự thư phòng của Hoàng Đế, nên bây giờ gã mới gặp nàng lần đầu.

Vì Tiểu Bảo nghe nhà vua chỉ phán biết rằng ngài muốn đùa giỡn cô em, gã liền cười hì hì tiến lại vấn an nói :

- Sư diệt là Tiểu Quế Tử khấu đầu ra mắt sư cô đại nhân. Sư diệt cầu chúc sư cô vinh an vạn phúc ...

Kiến Ninh công chúa cười khanh khách. Đột nhiên nàng vung cước đá trúng vào hàm dưới Vi Tiểu Bảo .

Phát cước này nàng đá không có dấu hiệu gì báo trước mà Vi Tiểu Bảo lại co một chân khom lưng đứng bên nàng thì lẽ thì còn tránh làm sao được ?

Vi Tiểu Bảo chưa dứt lời đã bị Kiến Ninh công chúa đá một cước khá nặng vào hàm làm cho răng cắn phải đầu lưỡi. Gã đau quá mở miệng "ối" một tiếng. Máu tươi phun ra chảy ra đầy vạt áo.

Vua Khang Hy kinh hãi ngập ngừng ;

- Người...người ...

Kiến Ninh công chúa cười nói :

- Hoàng Đế ca ca ! Đồ đệ của huynh chỉ là cái bị thịt, công phu chẳng có gì. Tiểu muội đá gã một phát để thử coi bản lĩnh gã mà gã không tránh kịp. Tiểu muội xem chừng võ công của hoàng huynh cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Nàng nói xong nổi lên cười khanh khách.

Vi Tiểu Bảo tức giận chửi thề đến mấy chục câu :

- Quân chó đẻ ! Đồ đĩ điểm !

Nhưng gã ở trong hoàng cung, công chúa khác nào chủ nhân, nàng muốn giết gã lúc nào chẳng được, nên gã không dám lên tiếng phản đối.

Vua Khang Hy hỏi tiếp :

- Sao ? Răng người cắn phải đầu lưỡi có đau lắm không ?

Vi Tiểu Bảo nhăn nhó cười đáp :

-Không saao cả ! Không saao cả !

Đầu lưỡi gã bị thương nên nói năng không được rõ ràng.

Kiến Ninh công chúa liền uốn lưỡi bắt chước giọng nói ngọng nghịu của gã lập lại :

- Không saao cả ! Không saao cả ! Mới mất mạng có một nửa còn Không saao cả !

Rồi nàng lại cười ngật nghẹo vươn tay trái ra nắm lấy tay Vua Khang Hy vừa kéo vừa nói :

- Đi ! chúng ta đi tỳ võ.

Nguyên lúc thái hậu dạy Vua Khang Hy luyện võ, Kiến Ninh công chúa đứng coi rất lấy làm thú vị, liền năn nỉ mẫu thân dạy mình.

Hoàng thái hậu chiều lòng chỉ dạy sơ qua.

Công chúa thấy mẫu thân không dạy mình tận tâm như dạy Hoàng huynh mà tính nết lại hiếu thắng, nết liền tìm bọn thị vệ trong cung học quyền cước. Nàng học chỗ này mấy chiêu, chỗ kia vài thức, luyện tập hai ba năm trời cũng thành tựu được đôi chút.

Mấy bữa trước đây nàng học được mấy chiêu cầm nã, đã thử với bọn thị vệ. Dĩ nhiên bọn này phải nhường nhịn nàng, tên nào cũng làm bộ bại trận, để nàng đánh ngã lộn hoặc thua chạy toi bời.

Kiến Ninh công chúa là người rất thông minh, làm gì nàng chẳng hiểu bọn thị vệ gạt mình để làm vừa dạ, nên nàng chẳng cam tâm chút nào. Chẳng những nàng không hứng thú mà còn bực mình nữa. Nàng liền ước hẹn với hoàng Đế ca ca tỷ võ.

Lâu nay Vua Khang Hy không được tỷ đấu với Vi Tiểu Bảo, chán tay cũng ngứa ngáy khó chịu, thấy ngự muội hẹn hò tỷ võ, ngài liền ưng ngay.

Hai người từng từng động thủ tỷ đấu trong tiền điện. Vua Khang Hy tỷ võ với nàng nửa chân nửa giả, có lúc nhường nhịn có lúc không. trong năm cuộc tỷ đấu ngài thắng đến bốn.

Kiến Ninh công chúa tức quá không chịu được, liền nằng nặc đòi mẫu thân dạy chiêu thức.

Hoàng thái hậu bị trọng thương mới khỏi, tinh thần chưa được phục hồi liền đẩy nàng ra.

Công chúa đành lại đi kiếm thị vệ học lấy mười chiêu cầm nã rồi ước hẹn Vua Khang Hy tỷ đấu.

Không ngờ gặp ngày Vi Tiểu Bảo về cung, Vua Khang Hy mãi nói chuyện quyền bính cuộc ước hẹn với công chúa.

Lúc này Vua Khang Hy được tin đích xác về phụ hoàng, nỗi lòng dào dạt vừa thương cảm vừa vui mừng. Tâm hồn thoải mái, ngài không còn hứng thú cùng cô em đùa giỡn, liền nói :

- Hiện giờ tiểu huynh có việc gấp, không được rảnh để cùng hoàng muội tỷ võ. Vậy hoàng muội hãy về luyện kỹ đi, mấy bữa nữa chúng ta sẽ tỷ thí.

Kiến Ninh công chúa cặp lông mày bỗng nhăn lại, đáp :

- Chúng ta cũng như bọn hảo hán trên giang hồ, đã tỷ võ là phải đánh nhau đến chết mới thôi. Hoàng huynh không đi phó ước há chẳng để anh hùng hảo

hán trong thiên hạ cười cho thú ỉm ? Hoàng huynh không dám tỷ đấu tức là thua rồi.

Mấy câu đầu lưỡi của võ sỹ này nàng học được ở nơi bọn thị vệ.

Vua Khang Hy nói :

- Được rồi ! Trẫm chịu thua hoàngmuội cũng được chứ sao ? Kiến Ninh công chúa của chúng ta bản lĩnh cao minh bậc nhất thiên hạ, tay đánh nam sơn mãnh hổ, chân đá bắc hải giao long.

Kiến Ninh công chúa cười nói :

- Chân đá bắc hải mao trùng !

Nàng liền vùng chân đá Vi Tiểu Bảo .

Vi Tiểu Bảo nghiêng mình né tránh. Công chúa đá vào quăng không. Nàng thấy hôm nay Hoàng Đế không chịu tỷ võ với mình mà bọn thị vệ thân thể cao lớn, võ công thâm hậu, nếu đấu thật dĩ nhiên nàng không địch nổi, liền tự nhủ :

- Gã tiểu thái giám này nhỏ tuổi thân hình xuýt xoáy với ta mà chân tay rất linh hoạt. Ta bắt gã tỷ đấu cũng hay.

Nàng liền nói :

- Thôi được ! Sư phụ ngươi sợ ta không dám động thủ. Vậy ngươi hãy thay y ra đây tỷ đấu với ta.

Nhà vua vốn ưa thích cô em linh lợi hoạt bát này, không nỡ để nàng cụt hứng, liền bảo :

- Tiểu Quế Tử ! Ngươi đi bồi tiếp công chúa. Sáng mai hãy đến đây châu hầu.

Kiến Ninh công chúa đột nhiên lớn tiếng hô :

- coi chiêu đây !

Nàng nắm tay thành quyền ra chiêu " Chung cổ tề minh" nhằm đánh vào hai huyệt thái dương của Vua Khang Hy .

Nhà vua la lên :

- Hay quá !

Rồi vùng tay lên gạt. Nhà vua lại nghiêng mình xoay tay thành chiêu " Thôi sơn vọng nguyệt" khẽ đẩy vào lưng công chúa.

công chúa đứng không vững lao đảo lùi ra mấy bước.

Vi Tiểu Bảo không nhịn được bật cười thành tiếng.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>